

Začnimo pri mladini! Kakor je žalostno, tako je vendar resnično, da se naša mladina, bodisi šolska, ali tudi nešolska, mladina iz srednjih in drugih stanov jako zgodaj udaja uživanju, potratu in nerednemu življenju. Krčme in pivnice so mnogim tako krepkim, tako nadarjenim, tako nadobudnim mladeničem središče njih mišljenja in življenja. Koliko duševnega, telesnega in denarnega kapitala nam gre po tej poti v izgubo, kako se narodova bodočnost ugonablja, tega vendar ni treba razkladati. Ako so taki mladeniči v šolah, varajo stariše in sebe, pa tudi podirajo domači dom; ako so doma pri stariših, kopljejo jim zgodnji grob. In kaj more izrasti iz takih mladeničev, ki ljubijo uživanje nad vse? V najboljšem slučaju so ali slabotneži ali nerazsodni fanatiki.

Zato morajo domoljubi voditi, opominjati, svariti mladino, bodi jej ljubo ali ne. V tem delu ne zadostuje skrb šole in šolskih učiteljev, pomagati morajo prijatelji mladine tudi izven šole. Tu ne odobrujemo onega postopanja, s katerim hočejo nekateri šolsko mladino prikleniti jedino le na šolo in odbiti vsakogar, ki hoče dejansko pokazati svoje zanimanje za napredek mladeničev,

kakor n. pr. duhovniki, katerih poklic je prav tako delo: marveč mislimo, da bi si šola morala želeti takih izvenšolskih sodelavnikov za mladine gmotni obstanek in še bolj za moralni napredek.

Najhujše pa je, ako ima zoreča mladina priliko npravno se pohujševati in propadati. Stari Germani so bili strah rimske države in so jo naposled razrušili s svojo pestjo. A niso bili mehkužneži; njih mladina je živela pošteno, zdržno in nedolžno, dokler ni prišla v zrelo dobo. Zdržen in trezen narod je močan. Narod pa, kateremu propada npravnost, propada sam; naposled zgine in izgine. Kako se v tem oziru pri nas obrača na slabo, to je težko povedati, zlasti v takem listu, kakoršen je naš. A molčati ne smemo: klicati moramo odločilnim možem, da si nakopujejo strašno odgovornost na glavo pred narodom in še bolj pred Bogom, čegar ostri sodbi ne odide nihče.

Seveda je pri drugih narodih mladina tudi lahkomišljena. Toda večji narodi smejo — ako smemo tako reči po navadni frazi — brez škode grešiti prav zaradi svoje moči in velikosti. Pri nas se pa hudo občuti že majhna izguba. (Konec.)

Vabilo na naročbo za l. 1899.

Težko vabimo na naročbo z ozirom na to, da domoljubni Slovenci mnogo plačujejo za razne namene. A resnično je le, da časopisje pri nas še nikakor ni tako razširjeno, kakor pri drugih olikanih slovanskih narodih. Koliko več beró Čehi, Poljaki i. dr., kakor mi Slovenci!

Zato sme „Dom in svet“ vneto pozvati vse dobrohotne Slovence, naj si ga v obilnem številu naročé, ker le tedaj si bo mogel ohra-

niti dobre sodelavce in napredovati v besedi in v sliki.

Lastniku tega lista se gre — to zatrjuje slovesno — jedino za dobro stvar, t. j. za pravi naš narodni napredek, za katerega hoče z veseljem delovati.

Trdno upamo, da si Slovenec pribori lepo bodočnost, saj je zmožen, da si pridobi najlepšo. A umeti, hoteti in delati treba.

Dom in svet.

Osebne novice.

Gosp. prof. *Tomo Zupan*, predsednik družbe sv. Cirila in Metoda, je z novim letom 1899. sprejel uredništvo „Zgodnje Danice“.

Gosp. profesor *Anton Funtek*, slovenski pesnik in pisatelj, je sprejel z novim letom uredništvo lista „Laibacher Zeitung“.

Gosp. *Engelbert Gangl*, učitelj v Ljubljani, je spisal družinsko dramo „Sin“, ki se je igrala dne 22. grudna min. l. v ljubljanskem gledališču.

Gosp. *Antona Hribarja* zbrane pesmi so izšle koncem min. leta v Celju z naslovom „Popevčice“. Več povemo v posebni oceni. Pesnik je sedaj kapelan v Polh. Gradcu, lani je urejal tudi „Danico“.